

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

JULIANE KOKOTT

της 16ης Ιουνίου 2011¹

I — Εισαγωγή

1. Η υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά τον κανονισμό (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις². Αντικείμενό της είναι το ζήτημα αν τα δικαστήρια του κράτους εκτελέσεως επιτρέπεται να εξετάσουν, στο πλαίσιο της εκδικάσεως ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, την ένσταση του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση με την οποία ισχυρίζεται ότι ικανοποίησε την απαίτηση που αναγνωρίστηκε με την αλλοδαπή απόφαση μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής.

3. Το άρθρο 38, παράγραφος 1, αφορά την εκτέλεση αποφάσεων:

«(1) Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

4. Κατά το άρθρο 41, η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή ευθύς ως ολοκληρωθούν οι διαιτυπώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 53 χωρίς έλεγχο των λόγων μη εκτελέσεως που αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν δύναται, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να καταθέσει προτάσεις. Βάσει του άρθρου 43, κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.

II — Νομικό πλαίσιο

2. Το κεφάλαιο III του κανονισμού 44/2001 διέπει την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων.

5. Το άρθρο 45 έχει ως αντικείμενο το ως άνω ένδικο μέσο και προβλέπει τα εξής:

«(1) Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. Αποφασίζει αμελλητί.

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

² — ΕΕ L 12, σ. 1.

(2) Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

7. Το άρθρο 35 ορίζει τα εξής:

6. Το άρθρο 34 ορίζει τα εξής:

«(1) Απόφαση δεν αναγνωρίζεται, επίσης, αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3, 4 και 6 του κεφαλαίου II, καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 72.

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται

1. αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνώρισεως·

(2) Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του.

2. αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο εγκαίρως και κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αμυνθεί, εκτός εάν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως ενώ μπορούσε να το πράξει·

(3) Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως. Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34, σημείο 1.»

3. αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνώρισεως·

III — Τα πραγματικά περιστατικά και το προδικαστικό ερώτημα

4. αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος, εφόσον η προγενέστερη αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο κράτος αναγνώρισεως.»

8. Με απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2006, το Hof van Beroep te Brussel υποχρέωσε την Prism Investments B.V. (στο εξής: Prism) να καταβάλει το ποσό του 1 048 232,30 ευρώ στην Arilco Holland B.V. (στο εξής: Arilco).

9. Η Arilco κηρύχθηκε σε πτώχευση τον Αύγουστο του 2007 και σύνδικος πτωχεύσεως ορίστηκε ο J.-A van der Meer. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2007, ο τελευταίος ζήτησε από το Rechtbank 's Hertogenbosch, βάσει του άρθρου 38 του κανονισμού 44/2001, να κηρύξει εκτελεστή την απόφαση που επιδίδει στην Arilco το ανωτέρω ποσό, προκειμένου να την εκτελέσει στις Κάτω Χώρες. Η αίτηση αυτή έγινε δεκτή.

10. Κατά της αποφάσεως αυτής, η Prism άσκησε το ένδικο μέσο του άρθρου 43 του κανονισμού 44/2001 και ζήτησε την εξαφάνισή της. Προς θεμελίωση του αιτήματος αυτού ισχυρίστηκε ότι είχε εξοφλήσει μέσω συμφισμού την οφειλή της που προέκυπτε από την απόφαση η οποία κηρύχθηκε εκτελεστή.

11. Με απόφαση της 22ας Ιουλίου 2008, το Rechtbank απέρριψε το ένδικο μέσο της Prism. Στο σκεπτικό του τόνισε ότι, κατά το άρθρο 45 του κανονισμού, η κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ανακληθεί μόνον για έναν εκ των λόγων που αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35. Η ένσταση περί ικανοποίησεως της απαιτήσεως δεν εμπίπτει στους απαριθμούμενους εκεί λόγους και κατά συνέπεια δεν μπορεί να εξετασθεί στο πλαίσιο της εκδικάσεως του ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, αλλά μόνο στο μεταγενέστερο στάδιο της καθαυτού εκτελέσεως.

12. Κατά της αποφάσεως αυτής του Rechtbank, η Prism άσκησε αναίρεση ενώπιον του Hoge Raad, που είναι το αιτούν δικαστήριο. Τούτο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο

αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

«Εμποδίζει το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 το δικαστήριο το οποίο εκδικάζει ένδικο μέσο του άρθρου 43 ή 44 του ως άνω κανονισμού να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη εκτελεστότητας για μη προβλεπόμενο από τα άρθρα 34 και 35 του ως άνω κανονισμού λόγο ο οποίος προβάλλεται κατά της εκτελέσεως της αποφάσεως που κηρύχθηκε εκτελεστή και ο οποίος ανέκυψε μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, όπως παραδείγματος χάριν ο λόγος ότι η απόφαση έχει εκτελεστεί;»

13. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ο σύνδικος πτωχεύσεως της Arilco, η Βελγική, η Γερμανική, η Ολλανδική, η Σουηδική, η Τσεχική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Φεβρουαρίου 2011 παρέστησαν η Ολλανδική, η Τσεχική, η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή.

IV — Εκτίμηση

14. Αντικείμενο της αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι το ζήτημα αν το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 εμποδίζει να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, οι επί της ουσίας ενστάσεις του διαδικού κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση. Με τον όρο «ενστάσεις επί της ουσίας» νοούνται οι

ενστάσεις εκείνες οι οποίες γεννώνται μετά την έκδοση του τίτλου και καταργούν εκ των υστέρων το δικαίωμα που αναγνωρίζεται με τον τίτλο. Τέτοιες μπορεί να είναι παραδείγματος χάριν η ένσταση εξοφλήσεως ή η ένσταση συμψηφισμού. Έτσι, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση στην κύρια δίκη ισχυρίζεται ότι έχει εν τω μεταξύ ικανοποιήσει μέσω συμψηφισμού τη χρηματική απαίτηση η οποία βεβαιώνεται με την απόφαση. Συνεπώς, το αιτούν δικαστήριο διερωνάται αν μπορεί να λάβει υπόψη την ως άνω ένσταση συμψηφισμού κατά την εκδίκαση του ενδίκου μέσου που ασκείται κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας.

15. Πριν στραφώ στην ερμηνεία του άρθρου 45 του κανονισμού, πρέπει να εξετάσω καταρχάς ένα επιχείρημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο αφορά την *εκτελεστότητα* της επίμαχης στην κύρια δίκη αποφάσεως.

A — Εκτελεστότητα της αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 38 του κανονισμού 44/2001

16. Το Ηνωμένο Βασίλειο φρονεί ότι η ικανοποίηση της απαιτήσεως που αναγνωρίζεται με την προς εκτέλεση απόφαση καθιστά την εν λόγω απόφαση *μη εκτελεστή* ήδη στο κράτος προελεύσεώς της και κατά συνέπεια εμποδίζει την κήρυξη της εκτελεστότητας.

17. Πρέπει μεν να συμφωνήσω με το Ηνωμένο Βασίλειο ότι η εκτελεστότητα της αποφάσεως στο κράτος προελεύσεως αποτελεί

προϋπόθεση για την εκτέλεσή της στο κράτος μέλος εκτελέσεως³. Τούτο συνάγεται από το άρθρο 38 του κανονισμού, κατά το οποίο οι εκδοθείσες «και [...] *εκτελεστές* σε κράτος μέλος [αποφάσεις]»⁴ μπορούν να εκτελεστούν σε άλλο κράτος μέλος. Επίσης ορθό είναι ότι δεν μπορούν να προσδίδονται σε δικαστικές αποφάσεις, κατά την εκτέλεσή τους, ιδιότητες που αυτές δεν έχουν στο κράτος μέλος προελεύσεως⁵.

18. Εντούτοις, ούτε η εκτελεστότητα της αποφάσεως αίρεται με την απλή ικανοποίηση της απαιτήσεως που βεβαιώνεται με αυτήν, ούτε αποκτά αυτή με την εκτέλεσή της στην αλλοδαπή ιδιότητες τις οποίες δεν έχει στο κράτος προελεύσεώς της.

19. Ειδικότερα, με τον όρο «εκτελεστές» του άρθρου 38 του κανονισμού νοείται μόνο η εκτελεστότητα από *τυπικής* απόψεως των αλλοδαπών αποφάσεων⁶. Τυπική εκτελεστότητα δεν υφίσταται, παραδείγματος χάριν, όταν έχει ασκηθεί ή μπορεί ακόμη να ασκηθεί

3 — Απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, C-420/07, Αποστολίδης (Συλλογή 2009, σ. I-3571, σκέψη 66).

4 — Η υπογράμμιση δική μου.

5 — Απόφαση Αποστολίδης (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 66).

6 — Βλ., υπ' αυτήν την έννοια, για το άρθρο 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), απόφαση της 29ης Απριλίου 1999, C-267/97, Coursier (Συλλογή 1999, σ. I-2543, σκέψη 29).

ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως και η απόφαση δεν είναι προσωρινώς εκτελεστή⁷.

20. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση Αποστολίδης ότι οι δυνατότητες πραγματικής εκτελέσεως στο κράτος προελεύσεως της αποφάσεως δεν έχουν σημασία για την «εκτελεστότητα» αυτής. Έτσι, το γεγονός ότι οι αιτούντες ενδέχεται να συναντούσαν δυσκολίες στην εκτέλεση των επίμαχων αποφάσεων στο βόρειο τμήμα της Κύπρου ουδόλως επηρέαζε την εκτελεστότητα τους και ουδόλως εμποδίζει τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως να κηρύξουν εκτελεστές τις αποφάσεις αυτές⁸.

21. Ομοίως, δεν έχει σημασία για την κατά το άρθρο 38 του κανονισμού εκτελεστότητα ούτε το αν η ικανοποίηση της απαιτήσεως στο κράτος προελεύσεως της αποφάσεως μπορεί να αντιταχθεί, στο κράτος αυτό, στην πραγματική εκτέλεσή της. Η εκτελεστότητα δεν αίρεται αυτοδικαίως όταν ικανοποιείται η απαίτηση την οποία αφορά η απόφαση.

22. Σε αντίθεση δε προς τα όσα ισχυρίστηκε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εν προκειμένω δεν είναι ακριβώς αναμφισβήτητο ότι έχει επέλθει ικανοποίηση μέσω συμψηφισμού. Είναι εμφανές από το υπόμνημα του συνδίκου πτωχεύσεως ότι αμφισβητεί έντονα

την ύπαρξη συμψηφισμού. Επιπλέον, η νομική εκτίμηση του προβαλλόμενου συμψηφισμού φαίνεται και αυτή πολύ περίπλοκη. Έτσι, το ζήτημα αν η απαίτηση ικανοποιήθηκε με τον συμψηφισμό καταρχάς θα πρέπει να υποβληθεί και στο κράτος προελεύσεως της αποφάσεως σε κάποιας μορφής δικαστική κρίση. Επομένως, οι έννομες συνέπειες της προς εκτέλεση αποφάσεως καταρχάς δεν επέρχονται αυτοδικαίως ούτε στο κράτος προελεύσεως της.

23. Επομένως, η τυπική εκτελεστότητα της αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 38 του κανονισμού εξακολουθεί να υφίσταται παρά την ένσταση περί ικανοποιήσεως της απαιτήσεως την οποία προβάλλει ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση⁹. Οι αντιρρήσεις του Ηνωμένου Βασιλείου οφείλονται στο ενδεχόμενο να εξαναγκαστεί ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση να ικανοποιήσει την απαίτηση δύο φορές. Πρέπει έτσι να αποσαφηνιστούν εξαρχής τα ακόλουθα: Το γεγονός ότι η ένσταση περί ικανοποιήσεως δεν μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας *κηρύξεως της εκτελεστότητας* δεν σημαίνει ότι ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να υποχρεωθεί να ικανοποιήσει την απαίτηση περισσότερες φορές χωρίς καμία προστασία.

24. Ειδικότερα, εν προκειμένω δεν τίθεται το ζήτημα αν είναι γενικά δυνατό να αντιταχθεί στην εκτέλεση ένσταση περί ικανοποιήσεως της απαιτήσεως, αλλά μόνον το αν η ένσταση αυτή μπορεί να προβληθεί ήδη κατά το στάδιο κατά το οποίο το δικαστήριο που εκδικάζει το ένδικο μέσο προβαίνει στην κήρυξη της εκτελεστότητας στο κράτος εκτελέσεως.

7 — Βλ. προτάσεις μου της 18ης Δεκεμβρίου 2008 στην υπόθεση Αποστολίδης (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σημείο 97).

8 — Απόφαση Αποστολίδης (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 70).

9 — Βλ. συναφώς, στο πλαίσιο της Συμβάσεως των Βρυξελλών, απόφαση *Coursier* (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 6, σκέψη 24).

Β — Έκταση του ελέγχου κατά την εκδίκαση του ενδίκου μέσου, άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001

25. Το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 ορίζει ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35.

26. Κατά το αιτούν δικαστήριο, δεν συντρέχει στην κύρια δίκη κανένας από τους λόγους των άρθρων 34 και 35 του κανονισμού 44/2001. Αντιθέτως, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση προέβαλε μόνο την ένσταση ότι η απαίτηση που βεβαιώνεται με την προς εκτέλεση απόφαση αποσβέσθηκε με συμφητισμό.

27. Πρέπει επομένως να αποφασηθεί αν η ένσταση αυτή μπορεί να ληφθεί υπόψη από το δικαστήριο που εκδικάζει το ένδικο μέσο.

1. Γραμματική ερμηνεία

28. Το γράμμα του άρθρου 45, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, αποκλείει ρητώς την εξέταση άλλων ενστάσεων πέραν των λόγων μη αναγνώρισεως των άρθρων 34 και 35 του κανονισμού. Ειδικότερα, η διάταξη αυτή

ορίζει ότι το ως άνω δικαστήριο «δύνатаι» να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας «μόνον» εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35¹⁰. Η ένσταση περί ικανοποίησης της απαιτήσεως δεν συγκαταλέγεται στους λόγους αυτούς.

29. Ο εξαντλητικός χαρακτήρας της ρυθμίσεως του άρθρου 45 υπογραμμίζεται στη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη. Εκεί προβλέπεται ότι ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δύναται να ασκήσει ένδικο μέσο, εφόσον θεωρεί ότι «στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτελέσεως»¹¹. Δεδομένου ότι ο κανονισμός δεν επιλέγει τη διατύπωση «ένας λόγος μη εκτελέσεως», καθίσταται σαφές ότι θεωρείται δεδομένο το γεγονός ότι οι λόγοι μη εκτελέσεως ρυθμίζονται εξαντλητικά στον κανονισμό και πρέπει να συντρέχει ακριβώς ένας από τους προβλεπόμενους λόγους.

2. Προϊσχύουσα ρύθμιση της Συμβάσεως των Βρυξελλών

30. Τα κράτη μέλη που εν προκειμένω τάσσονται υπέρ της δυνατότητας εξετάσεως της ενστάσεως περί ικανοποίησης της απαιτήσεως παραπέμπουν στις δύο Επεξηγηματικές Εκθέσεις για τη Σύμβαση των Βρυξελλών, που αποτέλεσε την προγενέστερη του κανονισμού ρύθμιση. Στις εκθέσεις αυτές γινόταν η επισήμανση —και στις δύο όμως

10 — Βλ., μεταξύ άλλων, στο αγγλικό κείμενο: «only on one of the grounds»· στο γαλλικό: «que pour l'un des motifs»· στο ιταλικό: «solo per uno dei motivi»· στο ολλανδικό: «slechts op een van de [...] genoemde gronden».

11 — Η υπογράμμιση δική μου.

χωρίς περαιτέρω αιτιολόγηση— ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών ένδικο μέσο που ασκούνταν στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας μπορούσε να στηρίζεται στο ότι η απαίτηση είχε ήδη ικανοποιηθεί¹².

εκτάσεως του ελέγχου¹³. Όσον αφορά όμως την εκδίκαση του ενδίκου μέσου, η Σύμβαση των Βρυξελλών δεν τοποθετούνταν σχετικά με το αντικείμενο και την έκταση του ελέγχου.

31. Εντούτοις, η επίκληση αυτής της νομικής απόψεως που αφορούσε την προγενέστερη του κανονισμού ρύθμιση τελικά δεν είναι πειστική. Ειδικότερα, οι Επεξηγήσεις για τη Σύμβαση των Βρυξελλών μπορούν να ληφθούν υπόψη για την ερμηνεία του κανονισμού 44/2001 μόνο κατά το μέτρο που το κείμενο και το ρυθμιστικό περιεχόμενο του κανονισμού αντιστοιχούν προς αυτά της Συμβάσεως.

33. Και πέραν του γράμματος των οικείων διατάξεων, ο κανονισμός διαφοροποιείται σαφώς από τη Σύμβαση σε ό,τι αφορά τη διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας. Ο κύριος σκοπός της νέας ρυθμίσεως του κανονισμού 44/2001 ήταν η επιτάχυνση και τυποποίηση της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας¹⁴.

32. Τούτο δεν ισχύει για το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος. Στη Σύμβαση των Βρυξελλών, η άσκηση του ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας ρυθμιζόταν στο άρθρο 36. Το άρθρο αυτό δεν παρείχε κανένα στοιχείο, αντίστοιχο προς τη λέξη «μόνον» που χρησιμοποιείται στο νυν ισχύον άρθρο 45 του κανονισμού, όσον αφορά την έκταση του ελέγχου κατά την εκδίκαση του ενδίκου μέσου. Σε αντίθεση με τον κανονισμό, υπό το καθεστώς της Συμβάσεως των Βρυξελλών ήδη κατά το πρώτο στάδιο της κηρύξεως της εκτελεστότητας ελάμβανε χώρα δικαστικός έλεγχος των λόγων για την άρνηση κηρύξεως της εκτελεστότητας. Μόνο στο σημείο αυτό υφίστατο ένας παρόμοιος προς το νυν άρθρο 45 περιορισμός της

34. Τόσο η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας όσο και οι λόγοι αρνήσεως αναγνώρισεως υποβλήθηκαν σε ευρεία αναθεώρηση¹⁵. Η κρίσιμη μεταβολή έγκειται στο γεγονός ότι οι λόγοι μη εκτελέσεως δεν εξετάζονται πλέον κατά το πρώτο στάδιο της κηρύξεως της εκτελεστότητας από το δικαστήριο. Η εξέταση των λόγων αυτών πραγματοποιείται, υπό το καθεστώς του κανονισμού,

12 — Έκθεση Jenard για τη Σύμβαση των Βρυξελλών (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29 και ειδικότερα σ. 79) και έκθεση Schlosser σχετικά με τη Σύμβαση Προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στη Σύμβαση των Βρυξελλών (αυτόθι, σ. 99 και, ειδικότερα, σ. 162).

13 — Άρθρο 34, παράγραφος 2, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

14 — Βλ. τη δεύτερη, την έκτη, τη δέκατη έκτη και τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη, καθώς και τα όσα εκτίθενται κατωτέρω στο πλαίσιο της τελολογικής ερμηνείας.

15 — Βλ., συναφώς, Christian Kohler, «Systemwechsel im Europäischen Anerkennungsrecht», σε: Baur/Mansel (επιμέλεια), *Systemwechsel im europäischen Kollisionsrecht*, Μόναχο 2002, σ. 147, 150.

μόνο κατά το στάδιο της εκδίκασής του ενδίκου μέσου. Επομένως, με τις τροποποιήσεις αυτές, η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας κατέστη υπό το καθεστώς του κανονισμού πολύ πιο περιεκτική και γρήγορη.

35. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι ο συντάκτης της μίας εκ των δύο Επεξηγηματικών Εκθέσεων για τη Σύμβαση των Βρυξελλών, στην δική του κατ' άρθρον ερμηνεία του κανονισμού 44/2001, κατά παρέκκλιση από τη θέση που είχε υποστηρίξει σε σχέση με τη Σύμβαση των Βρυξελλών, συντάσσεται με την άποψη ότι οι ενστάσεις επί της ουσίας είναι απαράδεκτες στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 43 επ. του κανονισμού· αντιθέτως, η αξίωση έννομης προστασίας του δικού κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να ικανοποιηθεί και στο πλαίσιο της καθαυτού εκτελέσεως¹⁶.

36. Και μόνο λόγω των διαφορών μεταξύ της Συμβάσεως και του κανονισμού οι οποίες μόλις εκτέθηκαν, δεν προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Coursier*¹⁷, στην οποία παρέπεμψε ιδίως η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, κανένα συμπέρασμα για την παρούσα ένδικη διαφορά.

37. Η ως άνω ένδικη διαφορά είχε ως αντικείμενο το αν κατά την κήρυξη της

εκτελεστότητας σε άλλο κράτος μέλος μιας αποφάσεως περί καταβολής μπορούσε να ληφθεί υπόψη απόφαση εκδοθείσα στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας. Επρόκειτο ειδικότερα για την εκτέλεση στο Λουξεμβούργο μιας γαλλικής αποφάσεως περί καταβολής. Μετά την έκδοση της γαλλικής αποφάσεως, εκδόθηκε στη Γαλλία απόφαση που κήρυσσε την παύση των εργασιών της πτωχεύσεως του διαδικού κατά του οποίου εξητείτο η εκτέλεση, λόγω ανεπάρκειας του ενεργητικού. Συνεπεία τούτου, βάσει του γαλλικού δικαίου, η απόφαση περί καταβολής αδυνατούσε πλέον να εκτελεσθεί στη Γαλλία.

38. Ετίθετο κατά συνέπεια το ζήτημα αν το γεγονός ότι δεν χωρούσε πλέον εκτέλεση στη Γαλλία λόγω της γαλλικής αποφάσεως που είχε εκδοθεί επί της πτωχεύσεως έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο Λουξεμβούργο στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας. Συναφώς, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι επίμαχο ήταν το ζήτημα αν μπορούσαν να λαμβάνονται υπόψη τα αποτελέσματα αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο αλλοδαπής πτωχευτικής διαδικασίας, δηλαδή σε τομέα ρητώς εξαιρούμενο από τη Σύμβαση των Βρυξελλών. Εναπόκειτο κατά συνέπεια στο δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως, στο πλαίσιο του ενδίκου μέσου του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, να προσδιορίσει, σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας του, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ποια ήταν τα έννομα αποτελέσματα της αποφάσεως στο κράτος εκτελέσεως¹⁸.

16 — Peter F. Schlosser, *EU-Zivilprozessrecht*, 3η έκδοση, Μόναχο, 2009, άρθρο 43, σημείο 14.

17 — Βλ., συναφώς, και την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, 145/86, *Hoffmann* (Συλλογή 1988, σ. 645).

18 — Απόφαση *Coursier* (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 6, σκέψη 33).

39. Η ως άνω κρίση δεν μπορεί να μεταφερθεί άνευ ετέρου στην παρούσα υπόθεση. Βεβαίως, στις εισαγωγικές παρατηρήσεις της αποφάσεως *Coursier*, το Δικαστήριο αναφέρθηκε και στην εξόφληση της οφειλής σε σχέση με την αδυναμία εκτελέσεως αλλοδαπής αποφάσεως¹⁹. Η συγκεκριμένη περίπτωση αφορούσε, όμως, όπως προαναφέρθηκε και όπως υπογραμμίζει ορθώς η Σουηδική Κυβέρνηση, τον ειδικό τομέα του πτωχευτικού δικαίου. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρείται ότι το Δικαστήριο είχε την πρόθεση, με την παρεμπόμπουσα αναφορά του στην εξόφληση της οφειλής, να κρίνει οριστικά το ζήτημα της ενστάσεως περί ικανοποιήσεως. Επομένως, οι προεκτεθείσες διαφορές μεταξύ της Συμβάσεως των Βρυξελλών και του κανονισμού 44/2001 δεν αποτελούν τον μόνο λόγο για τον οποίο η ως άνω νομολογία του Δικαστηρίου δεν μπορεί να μεταφερθεί στην υπό κρίση υπόθεση.

3. Τελολογική ερμηνεία

40. Κρίσιμος για την ερμηνεία του άρθρου 45 μπορεί να είναι επομένως, πέραν του γράμματός του, μόνον ο σκοπός της διαδικασίας κηρύξεως εκτελεστότητας του κανονισμού 44/2001.

41. Ο κανονισμός αποσκοπεί στην εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων των κρατών μελών σε αστικές και

εμπορικές υποθέσεις, απλοποιώντας τις διαδικασίες με σκοπό την ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεσή τους²⁰. Τούτο εκφράζεται ιδίως στη δεύτερη, έκτη, δέκατη έκτη και δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού. Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης στο πλαίσιο της Ένωσης δικαιολογεί την καταρχήν αυτοδίκαιη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία²¹.

42. Αυτή η αμοιβαία εμπιστοσύνη επιτάσσει ακόμη —όπως εκτίθεται στη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού— αποτελεσματικότητα και ταχύτητα της διαδικασίας με την οποία μια απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή: για τον λόγο αυτό, κατά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας μια απόφαση θα πρέπει να κηρύσσεται εκτελεστή κατά τρόπο οιοσδήποτε αυτόματο, μετά από απλό τυπικό έλεγχο των υποβαλλομένων εγγράφων, χωρίς να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να εξετάσει αυτεπαγγέλτως έναν από τους προβλεπόμενους στον κανονισμό λόγους μη εκτελέσεως. Εξέταση των λόγων αυτών χωρεί μόνο κατά την εκδίκαση του ενδίκου μέσου.

43. Η επιταγή της ταχύτητας βρίσκει έκφραση και στο άρθρο 45, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος. Βάσει της διατάξεως αυτής, το δικαστήριο που εκδικάζει το ένδικο μέσο αποφασίζει αμελλητί.

19 — Απόφαση *Coursier* (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 6, σκέψη 24).

20 — Βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, C-283/05, ASML (Συλλογή 2006, σ. I-12041, σκέψη 23).

21 — Βλ. δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού.

44. Βάσει των δεδομένων αυτών, αφενός η απόρριψη ή ανάκληση της κηρύξεως της εκτελεστότητας αποτελεί κατά το άρθρο 45 εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου²².

45. Αφετέρου, ο στόχος της «ταχείας και απλής αναγνώρισεως και εκτελέσεως των αποφάσεων»²³ επιβάλλει να ληφθούν υπόψη δύο αρχές: αφενός η αρχή της ταχείας και απλής διεξαγωγής της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας και αφετέρου η ενότητα της διαδικασίας αυτής σε ολόκληρη την Ένωση.

46. Η εξέταση της ενστάσεως περί ικανοποίησης στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας δεν συμβιβάζεται με τις αρχές αυτές.

47. Ειδικότερα, το να λαμβάνονται υπόψη οι επί της ουσίας ενστάσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας θα επιβάρυνε, θα περιέπλεκε και θα καθυστέρουσε τη διαδικασία αυτή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η υπό κρίση υπόθεση. Η ένσταση την οποία προέβαλε ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας αφορά την υποτιθέμενη ικανοποίηση, μέσω συμψηφισμού, της απαιτήσεως που βεβαιώνεται

με την απόφαση. Όπως προκύπτει από το υπόμνημα του συνδίκου πτωχεύσεως, ο συμψηφισμός αμφισβητείται κατά τρόπο εμπεριστατωμένο. Ως εκ τούτου, δεν θα είναι ούτε απλό ούτε γρήγορο να εξακριβωθεί κατά πόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του συμψηφισμού. Ενδέχεται να χρειαστεί εκτεταμένη διερεύνηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά την απαίτηση που αντιτάσσεται σε συμψηφισμό. Εκτός αυτού, το ολλανδικό δικαστήριο μπορεί να χρειαστεί ακόμη και να παραγγείλει γνωμάτευση όσον αφορά τις προϋποθέσεις και τις συνέπειες του συμψηφισμού κατά το βελγικό δίκαιο.

48. Επιπλέον, η διερεύνηση των πραγματικών περιστατικών που απαιτείται συχνά για την εξέταση της ενστάσεως περί ικανοποίησης δεν βρίσκεται σε αρμονία με το πλαίσιο της εκδικάσεως του ενδίκου μέσου του άρθρου 45 του κανονισμού. Τούτο καθίσταται ιδίως φανερό από το γεγονός ότι τα αρμόδια βάσει του κανονισμού δικαστήρια είναι κατά κανόνα ανώτερα δικαστήρια²⁴, στη Γερμανία παραδείγματος χάριν τα Oberlandesgerichte [Εφετεία]. Αν επιτρέπονταν ενστάσεις επί της ουσίας στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, τα Obergerichte θα αποφαίνονταν για τις ενστάσεις αυτές σε πρώτο βαθμό. Τούτο όχι μόνο θα ήταν αντίθετο προς την οικονομία του συστήματος, αλλά και θα στερούσε τους διαδίκους από μία από τις βαθμίδες στις οποίες κρίνεται η ουσία της διαφοράς.

49. Αυτή η στηριζόμενη στην αποτελεσματικότητα της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας επιχειρηματολογία δεν μπορεί να κλονιστεί ούτε από την αναφορά στην αρχή της οικονομίας της δίκης, την οποία επικαλέστηκε ιδίως η Γερμανική Κυβέρνηση.

22 — Βλ., για την άρνηση της αναγνώρισεως λόγω προσβολής της δημοσίας τάξεως, αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, C-7/98, Krombach (Συλλογή 2000, σ. I-1935), της 2ας Απριλίου 2009, C-394/07, Gambazzi (Συλλογή 2009, σ. I-2563), και Αποστολίδης (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3).

23 — Βλ. σημείο 41 των ανά χείρας προτάσεων.

24 — Βλ. παράρτημα III του κανονισμού 44/2001.

50. Στο πλαίσιο της αντιρρήσεως αυτής, η εν λόγω κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι διάδικοι αποφεύγουν τη διεξαγωγή δύο δικών όταν τους παρέχεται η δυνατότητα να προβάλουν ενστάσεις επί της ουσίας στο πλαίσιο της κηρύξεως της εκτελεστότητας και όχι μόνο κατά το επόμενο στάδιο της καθαυτού εκτελέσεως.

επιπροσθέτως έναν από τους λόγους των άρθρων 34 και 35 του κανονισμού— και εφόσον η ένσταση αυτή δεν είναι παραδεκτή στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, το αποτέλεσμα είναι επίσης μία και μόνο ένδικη διαδικασία. Εφόσον η ένσταση αυτή δεν εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν χρειάζεται να ασκήσει ένδικο μέσο, αλλά πρέπει να προβάλει την ένστασή του αποκλειστικώς στο πλαίσιο της εκτελέσεως. Δεν διεξάγονται επομένως δύο δίκες.

51. Εκ πρώτης όψεως το επιχείρημα αυτό φαίνεται εύλογο. Αν όμως εξεταστεί προσεκτικότερα, προκύπτει ότι εξαρχής ευσταθεί μόνο στην περίπτωση που ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση επικαλείται στο πλαίσιο της εκδικάσεως του ενδίκου μέσου τόσο έναν από τους λόγους μη εκτελέσεως των άρθρων 34 και 35 του κανονισμού όσο και ένσταση επί της ουσίας. Μόνο σε αυτή την περίπτωση το γεγονός ότι οι επί της ουσίας ενστάσεις δεν εξετάζονται κατά τη διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας σημαίνει ότι πρέπει να ασκηθεί αρχικώς το ένδικο μέσο κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας και εν συνεχεία να διεξαχθεί μία ακόμη δίκη στο πλαίσιο της εκτελέσεως. Θα είναι όμως εξαιρετικά σπάνιο να προβάλλεται από τον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση ταυτοχρόνως ένας από τους λόγους μη εκτελέσεως που προβλέπονται στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού και επιπλέον η ένσταση περί ικανοποίησης.

53. Επιπλέον, αν γίνει σεβαστή η συναγόμενη από το γράμμα του κειμένου αποκλειστική απαρίθμηση των λόγων αρνήσεως κηρύξεως της εκτελεστότητας, εξασφαλίζεται ενότητα της διαδικασίας σε ολόκληρη την Ένωση. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα είναι δυνατόν να λαμβάνονται υπόψη στο ένα κράτος μέλος ενστάσεις επί της ουσίας και σε άλλα κράτη μέλη όχι. Τέτοιες διαφορές θα αντέβαιναν στην ενιαία ρύθμιση της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας σε ολόκληρη την Ένωση. Η ενότητα όμως αυτή της διαδικασίας αποτελεί σημαντική παράμετρο του απλού και προβλέψιμου χαρακτήρα της εκτελέσεως αποφάσεων στην αλλοδαπή.

52. Εφόσον ο ως άνω διάδικος προβάλλει μόνο ένσταση περί ικανοποίησης — όπως παραδείγματος χάριν στην υπό κρίση υπόθεση, στην οποία ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν επικαλείται

54. Όπως εξέθεσε με πειστικό τρόπο η Επιτροπή, με τον κανονισμό επιδιώκεται ακριβώς, μέσω μιας απλούστερης και περικτικότερης διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, η όσο το δυνατόν ταχύτερη εξομοίωση, στο κράτος εκτελέσεως, των

αλλοδαπών τίτλων προς τους ημεδαπούς²⁵. Κατόπιν μιας ταχείας και τυποποιημένης διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, οι αλλοδαποί και οι ημεδαποί τίτλοι πρέπει να αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο. Όπως υπογράμμισε ορθώς και η Βελγική Κυβέρνηση, στο πλαίσιο του κανονισμού οι αλλοδαποί τίτλοι πρέπει να εξομοιώνονται προς τους ημεδαπούς σε πολύ μεγάλο βαθμό. Δεν επιτρέπεται κατά συνέπεια διάκριση έναντι των περιπτώσεων που έχουν αμιγώς εσωτερικό χαρακτήρα. Σε μια τέτοια όμως αμιγώς εσωτερική περίπτωση, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση και ο οποίος επιθυμεί να προβάλει ένσταση περί ικανοποίησης παραπέμπεται και αυτός στην καθαυτή διαδικασία εκτελέσεως.

55. Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να αναφερθεί και η απάντηση της Γερμανικής Κυβέρνησεως σε ερώτημα που τέθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Βάσει του γερμανικού δικαίου, η απόφαση δεν είναι αυτομάτως εκτελεστή, αλλά για την εκτέλεσή της απαιτείται προηγουμένως περιαφή του εκτελεστήριου τύπου με την οποία διαπιστώνεται η εκτελεστότητα. Αν η περιαφή αυτή του εκτελεστήριου τύπου θεωρηθεί ως το αντίστοιχο της κηρύξεως της εκτελεστότητας κατά τη διασυνοριακή εκτέλεση αποφάσεων, τίθεται το ζήτημα κατά πόσον οι δύο αυτές

περιπτώσεις αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο. Η Γερμανική Κυβέρνηση αναγνώρισε ότι στο πλαίσιο του γερμανικού δικαίου θα μπορούσε να επέλθει συναφώς άνιση μεταχείριση μεταξύ περιπτώσεων με εσωτερικό και περιπτώσεων με διασυνοριακό χαρακτήρα. Ειδικότερα, η ένσταση περί ικανοποίησης δεν λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο της γερμανικής διαδικασίας περιαφής του εκτελεστήριου τύπου, αλλά μπορεί να προβληθεί μόνο κατά το στάδιο της καθαυτή εκτελέσεως. Αντιθέτως, κατά την εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων, το γερμανικό δίκαιο επιτρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ένσταση περί ικανοποίησης στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας.

56. Το επιχείρημα της οικονομίας της δίκης δεν μπορεί —όπως προεκτέθηκε— να δικαιολογήσει αυτή την άνιση μεταχείριση. Κατά συνέπεια, η αρχή της ίσης μεταχείρισεως επιτάσσει και αυτή να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της κηρύξεως της εκτελεστότητας μόνον οι ρητώς προβλεπόμενοι στον κανονισμό λόγοι μη εκτελέσεως και παραπέμπει ως προς τις λοιπές ενστάσεις —όπως συμβαίνει και κατά την εκτέλεση ημεδαπών αποφάσεων— στην καθαυτή διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως.

4. Η ιδιαίτερη περίπτωση των μη αμφισβητούμενων ενστάσεων του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση — Αρμόδια δικαστήρια όσον αφορά την προβολή των επί της ουσίας ενστάσεων

57. Στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι διάδικοι διαφωνούν ως προς το αν υπήρξε

25 — Για τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες με σκοπό την κατάργηση της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, βλ. έκθεση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, COM(2009) 174 τελικό, σ. 4: «Κατόπιν της πολιτικής εντολής που δόθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε (1999) και τα προγράμματα της Χάγης (2004), κύριος στόχος της αναθεώρησης του κανονισμού θα πρέπει να είναι η κατάργηση της διαδικασίας κήρυξης της εκτελεστότητας σε όλες τις υποθέσεις που καλύπτει ο κανονισμός».

ικανοποίηση μέσω συμψηφισμού της απαιτήσεως που βεβαιώνεται με την απόφαση. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις που συνηγορούν υπέρ του ότι, σε περιπτώσεις στις οποίες η ικανοποίηση της απαιτήσεως είτε δεν αποτελεί μεταξύ των διαδικών αντικείμενο αμφισβήτησεως είτε έχει διαπιστωθεί με ισχύ δεδικασμένου, επιβάλλεται παρέκκλιση από τον καταρχήν αποκλεισμό της εξετάσεως της στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, διότι μια μη αμφισβητούμενη ένσταση περί ικανοποιήσεως δεν συνεπάγεται καθυστέρηση της εν λόγω διαδικασίας²⁶. Επειδή όμως το ζήτημα αυτό δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας δίκης, δεν χρειάζεται να κριθεί οριστικά.

58. Δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας δίκης ούτε το ζήτημα σε ποιο κράτος μέλος πρέπει να προβάλει την ένσταση περί ικανοποιήσεως ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση. Επίμαχο ήταν μόνο το ζήτημα αν η ένσταση αυτή μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας. Εν προκειμένω όλοι οι μετέχοντες στη διαδικασία δέχθηκαν άνευ ετέρου ότι η ένσταση περί εκπληρώσεως μπορεί να προβληθεί, αν όχι στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, πάντως στο πλαίσιο της καθαυτό εκτελέσεως, *στο κράτος εκτελέσεως*. Ορισμένοι σχολιαστές εξετάζουν, όμως, το ενδεχόμενο να έχουν συναφώς αρμοδιότητα μόνο τα δικαστήρια του *κράτους προελεύσεως της αποφάσεως*²⁷. Απάντηση στο ερώτημα αυτό θα μπορούσε να συναχθεί από το άρθρο 22, σημείο 5, του

κανονισμού 44/2001, το οποίο προβλέπει σε «θέματα αναγκαστικής εκτέλεσης αποφάσεων» αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους εκτελέσεως.

59. Επειδή όμως το αιτούν δικαστήριο δεν υπέβαλε συναφώς ερώτημα και το ζήτημα αυτό δεν αποτελούσε ως εκ τούτου αντικείμενο της διαδικασίας, η παρούσα υπόθεση δεν προσφέρεται ώστε να κριθεί οριστικά το ζήτημα αυτό. Αν όμως το Δικαστήριο επιθυμεί να αποφανθεί συναφώς, θα πρέπει, κατ'εμέ, να επαναληφθεί η προφορική διαδικασία ώστε να δοθεί στους διαδίκους η ευκαιρία να εκφράσουν τις απόψεις τους.

60. Συνοψίζοντας, επαναλαμβάνω ότι η εξέταση ενστάσεων επί της ουσίας, οι οποίες γεννώνται μετά την έκδοση της προς εκτέλεση αποφάσεως και αφορούν την απαίτηση που βεβαιώνεται με την απόφαση, θα οδηγούσε, στο πλαίσιο της εκδικάσεως του ενδίκου μέσου των άρθρων 43 επ. του κανονισμού 44/2001, σε υπερβολικά μακροχρόνια και επιβαρυνμένη διαδικασία, ασυμβίβαστη με τον τρόπο με τον οποίο νοείται η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας στο πλαίσιο του κανονισμού. Κατά συνέπεια, το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 44/2001 αντιτίθεται στην εξέταση τέτοιων ενστάσεων επί της ουσίας.

26 — Βλ., συναφώς, την απόφαση του γερμανικού Bundesgerichtshof [Όμοσπονδιακού Ανωτάτου Δικαστηρίου] της 14ης Μαρτίου 2007, Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht 2007, σ. 445.

27 — Βλ., συναφώς, Burkhard Hess, Die Zulässigkeit materiellrechtlicher Einwendungen im Vollstreckbarer klärungsverfahren nach Art. 43 ff. EuGV(O), *Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts*, 2008, σ. 25, 28.

V — Πρόταση

61. Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στην υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ως εξής:

Το άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, δεν επιτρέπει σε δικαστήριο το οποίο έχει επιληφθεί του ενδίκου μέσου των άρθρων 43 ή 44 του ως άνω κανονισμού να εξετάσει την προβαλλόμενη από τον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση και αποτελούσα αντικείμενο διαφωνίας μεταξύ των διαδίκων ένσταση ότι ικανοποίησε την απαίτηση που βεβαιώνεται με την προς εκτέλεση απόφαση μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής.